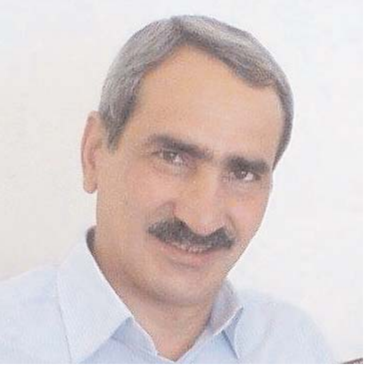

SABİR YUSİFOĞLU

Fevralın 10-da Şair dostum Sabir Yusifoğlunun 60 yaşı tamam olur!

1962 - ci ilin fevralında Cəlilabad rayonunun Adnalı kəndində anadan olub. Bu gün Sumqayıtda yaşayan Sabir müəllimin maraqlı və düşündürən poeziyası onun İlhamlı və Ağrılı ÜRƏYİNİN pıçıltılarıdı... Doğum GÜNÜN mübark, ŞAİR Sabir YUSİFOĞLU!

"Ədalət"

KİTAB SÖHBƏTİ

"Kitabların niyə balacadı?" soruşanlara...

Mənim kitablarım çox balacadı,
uşaq pencəyinin cibinə sığar.
Sıxıb gözlərini suvara bilsən,
cücərib içindən kitablar çıxar.

Boy-buxun sarıdan sən deyəndi...
Hə,-
kitablar içində boyu görünməz.
Nə təhər istəsən vərəqlə, çevir,-
heç bir tərəfindən "dayı" görünməz.

Mənim kitabımın üzü nazikdi,
qapı döyə bilmir, yol kəsə bilmir.
Bir az utancaqdı, bir az əfəldi,
pul çıxara bilmir, "pul kəsə bilmir".

Özüm çox sıxıntı çəkmişəm deyə,
sözümün də yeri darısqal olub.
Qalın kitablar var, yaxşı sıxsalar,
görərsən yerində qabığı qalıb.

Şişib böyüdükcə
balacaların
hər yerdə haqqını yeyən kitablar,
Ürək tərəfdəki yerləri tutur,
gözünə balaca dəyən kitablar!

VƏTƏNƏ SOYUĞ DƏYMƏSİN

Ürəyimin saatını
düzəldib qurdum divara.
ovuclayıb dərdlərimi
ürəknən vurdum divara.

Bu divar durub neyləsin,
bircə belini əyməsin.
Vətənə soyuğ dəyməsin,-
çiynimi verdim divara.

Dünyanın başı çatışmır,-
ağlı, ya yaşı çatışmır?!
Gördüm ki daşı çatışmır,
özümü hördüm divara.

QARLI NAĞIL

Gəraylı yaşında bir qız sevərsən,
qoşmaya çevrilib çıxar əlindən.
Ovcunda od tutar qar topası da,
Əriyə-əriyə axar əlindən.

Səni həsrət sevər, ayrılıq seçər,
köhnənin tanışı yolundan keçər,
"gəraylı yaşlı qız" qolunda keçər:
"Bu da xanımımdı"...
Sıxar əlindən.

... Ömür körpü kimi ortadan sındı,
sındı, qadan alım, çox qadın sındı!..
Gözləri onsuz da başqasınındı,
əlləri boylanıb baxar əlindən.

QANIMI SORUR ÜRƏYİM

Ağlım nəsə düzüb-qoşur,
dağıdıb, qırır ürəyim.
Yenə düşüb sol əlimin
içində vurur ürəyim.

Tələsəndə dala çəkir,
guya doğru yola çəkir.
Ayağlarım sola çəkir,
tərsinə burur ürəyim.

Hərdən mənimlə öyünür,
hərdən baxmıram,- deyinir.
Bəlkə boş yerə döyünür,
özünü yorur ürəyim?!

Hərdən gözünü qan tutur,
üzün məndən də yan tutur.
Səhərəcən divan tutur,
məhkəmə qurur ürəyim.

Dost olmazdım belə bilsəm,
dərdi nədi?-
bilə bilsəm.
Üzə düşüb gülə bilsəm,
üzümə durur ürəyim.

Daşa çırpır yaddaşımı,
tutur dizimi, başımı.
Daha məndə qan daşımır,-
qanımı sorur...
Ürəyim!

QAN ÇƏKİR

Vaxtilə vaxt var idi,
indi çox vaxt an çəkir.
Salam qaytarmağa da
adam var ki can çəkir.

Adamda vicdan varsa,
bir az təmiz qan varsa,
hansı tərəfdən vursan
ağrısın vicdan çəkir.

Yağışda da, qarda da,
bu üzdə də, orda da,
bir adsız məzarda da
vallah yenə QAN çəkir!..

XƏBƏRİM YOXDU...

Yenə düz işləmir ömrün saatı,
gah qabağa qaçır,
gah da ki, yatır.
Gecə tıqqıltıynan başımı qatır,
gündüz sürünməyi
gözümə durur.

Halımı soruşma, təhərim yoxdu,
bəxt üzümə gülüb?!
Xəbərim yoxdu...
Yalandan ha deyim
dərd-sərim yoxdu,-
cizgilər...
güzgülər üzümə durur.

Yolumda hərdən dost,
düşmən əllərim,
işim yox minüzlü işnən,
əllərim.
Göydən boş qayıdan
peşman əllərim
qaldırıb hirsini dizimə vurur.

VARSAN...

Hər tərəfdə varsan,
niyə
batdığımız yerdə yoxsan?!
Susuzluğda ilğım kimi
çadığımız yerdə yoxsan.

Hürkütdün şeytandan, cindən,
de, yapışağ hansı dindən,
bəs hardasan,
ətəyindən
tutduğumuz yerdə yoxsan?!

Düşüb bura da gələrsən,
hamını bir-bir ələrsən...
Eh!..
bir də...
özün bilərsən:
harda varsan, harda yoxsan!

SÜRÜŞÜB OVCUNDAN ŞƏKLİM DÜŞƏCƏK

Quruyan dənizəm, batıram sənsiz,
gözdən yaş düşdükcə yaşın üstünə.
Vursan-çıxsan ömür cəmi beş gündü,
uzağı il də gəl, beşin üstünə.

Niyə tək gəlmədin son görüşə, tək?!
Bir-bir barmağını qatla beşədək...
Sürüşüb ovcundan şəklim düşəcək
bir divar həsrətli daşın üstünə.

Nəsə ağır gəldi, daş, bir balaca,
yola gec düşəydik, kaş, bir balaca!..
Hayıf!..
qol saatım donub qalacaq,
Əliboş gedirəm qışın üstünə...

SÖKÜLƏN, TİKİLƏN ŞƏHƏR...

Daha çökür bu şəhərin
mənimlə yaşıd evləri.
Rəngi-ruhu öləziyir,
saralır yaşıl evləri.

Qocalıb əldən düşəni
saxlaya bilmir bu şəhər.
Özünə də fərli bir gün
ağlaya bilmir bu şəhər.

Divarların daş üzündə
qırışları yağış yumaz.
Bu dünyanın çıxışların,
girişlərin yağış yumaz.

Çökən evlərin dalınca,
köçən evlərin dalınca
düşüb qaçar xatirələr.
Diksinərik...
Başımıza,
üstümüzə evlər kimi
birdən uçar xatirələr?!
Gələndən haqq-hesab sorub,
gedənləri ötürmədi.
Ömrümüzü rüşvət verdik,
dərdimizi götürmədi.

İndi bizi ayaqlayıb,
göyə dırmaşır evləri.
Mənimlə qocalan deyil,
nəvəmlə yaşıd evləri.

Buludların ayağından
tutub yapışan bu evlər.
Ayaq üstdə, boş-boşuna
yatan, yatışan bu evlər.

Oturub kimi gözləyir
bu şəhərin boş evləri?!
Evlənməyə yaşı düşən
oğlumla tay-tuş evləri.

Divarların daş üzündə
qırışları yağış yumaz.
Bu dünyanın çıxışların,
girişlərin yağış yumaz...

BUZ TƏKİ RAHATDI ÖZÜM SARIDAN

Allah bilmir məni harda saxlasın,
Yaxşı ki yer tapdım öz ürəyimdə.
Ölüm də sevəcək nə vaxtsa məni
Vurulub öləcək düz… ürəyimdə.

Bu payız ömrümün qışı da yetər,
Ağac basdırsam da, daha dərd bitər.
Haqsız cəza çəkən məhbusdan betər
Göynəyir nə qədər söz ürəyimdə.

Bir də göyərdərmi yaşı qurudan?-
Eh, bu yaşda kimdi məni yarıdan.
Buz təki rahatdı özüm sarıdan,
Bir az da qalıbdı köz, ürəyimdə...

ÖLÜM

Köhnəldib çox təzələri,
özü qalıb təzə ölüm.
Minib saat əqrəbinə
gəlir gəzə-gəzə ölüm.

Hamının vaxtını bilir,
dəftərindən bir-bir silir.
Nə rüşvətə yaxın gəlir,
nə də baxır sözə ölüm.

Ağ libası nəmər verir,
dost-tanışa kədər verir,
nə kimsəyə xəbər verir,
nə alır icazə ölüm.

…uzaq deyildim ölümdən,
yenə də çıxdı əlimdən.
Dünyanın ən gözəlindən
gözəl imiş...
gözəl ölüm.

ALLAH,

vermədiklərini
axtar öz cibindən çıxart.
Göyün yeddinci qatından,
lap yerin dibindən çıxart.

Bir lal qəbirqazan kimi
öz əlinlə qaz qəbrimi.
Tapmasan deyim çəmini
özün də qəbrimdən çıxart.

Apar, apar uzaqlara,
nağıl olum uşağlara.
Bu günü, bu üzü qara
ölkənin qəlbindən çıxart!..

DÜNYA İLƏ HEÇ-HEÇƏYƏM

Məni yaxınlar öldürür,
qırağa ehtiyac yoxdu.
Biri də sənsən, ay zalım
yarağa ehtiyac yoxdu.

Heç bilirsənmi necəyəm?-
Dünya ilə heç-heçəyəm.
Ovcu günəşli gecəyəm,-
çırağa ehtiyac yoxdu.

Bu qara günlünü ağa
büküb verərlər torpağa.
Ölüdən xəbər tutmağa,
sorağa ehtiyac yoxdu.